

Zespół prawników praktyki prawa podatkowego w kancelarii SPCG świadczy usługi w zakresie kompleksowego doradztwa podatkowego. Sporządzamy opinie prawne w przedmiocie wykładni i stosowania przepisów prawa podatkowego. Oferujemy pomoc prawną na wszystkich etapach postępowań związanych ze zobowiązaniami podatkowymi, w tym również w postępowaniach sądownoadministracyjnych.

Na bieżąco analizujemy zmiany w uregulowaniach prawnych z zakresu prawa podatkowego oraz orzecznictwo i interpretacje podatkowe. Śledzimy też przebieg prac legislacyjnych dotyczących przepisów prawa podatkowego.

W niniejszym opracowaniu prezentujemy wybrane przez nas orzecznictwo sądów administracyjnych oraz interpretacje podatkowe, a także informacje o ważniejszych wprowadzonych lub planowanych zmianach w przepisach podatkowych.

NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE

PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH

- Udokumentowanie nieściągalności jednej z wierzytelności przysługujących wobec tego samego podmiotu nie przesądza o nieściągalności pozostałych.
- Fundusz zagraniczny inwestujący w polskie spółki osobowe nie korzysta z prawa do zwolnienia podmiotowego.

PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH

- Do 1 stycznia 2015 r. zysk przekazany na kapitał zapasowy nie mógł być traktowany jako zysk niepodzielony w rozumieniu Ustawy o PIT.

PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG

- Sprzedaż nieruchomości dotychczasowemu użytkownikowi wieczystemu – konsekwencje VAT.

PODATEK OD NIERUCHOMOŚCI

- Prowadzenie przez współmałżonka działalności gospodarczej nie przesądza o kwalifikacji gruntu na potrzeby podatku od nieruchomości.

KONTAKT

NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE
– PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH

Udokumentowanie nieściągalności jednej z wierzytelności przysługujących wobec tego samego podmiotu nie przesądza o nieściągalności pozostałych – wyrok NSA z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II FSK 3151/15.

Przedmiotowy wyrok odnosi się do interpretacji art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. a) w zw. z art. 16 ust. 2 Ustawy o PIT. Na podstawie wskazanych przepisów wierzytelności odpisane jako nieściągalne mogą być zaliczone do kosztów uzyskania przychodów, jeżeli uprzednio zostały zaliczone do przychodów należnych, a ich nieściągalność została odpowiednio udokumentowana (np. postanowieniem o nieściągalności wydanym przez odpowiedni organ egzekucyjny).

Stroną postępowania była spółka, która wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji podatkowej w celu potwierdzenia, czy możliwe jest zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów wszystkich wierzytelności przysługujących jej wobec tego samego dłużnika, jeżeli wierzytelności te zostały uprzednio zaliczone do przychodów podatkowych, jednak nieściągalność została odpowiednio udokumentowana jedynie w stosunku do jednej z nich.

W odpowiedzi na powyższą kwestię organ podatkowy wskazał, iż dokument potwierdzający nieściągalność dotyczy konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której wierzyciel nie dysponuje postanowieniem organu egzekucyjnego o nieściągalności, nie spełnia warunków pozwalających na zakwalifikowanie jej do kosztów uzyskania przychodów. Zatem w sytuacji, gdy wierzyciel posiada kilka wierzytelności wobec jednego dłużnika i tylko w stosunku do jednej wierzytelności uzyskał postanowienie o nieściągalności, nie może zakwalifikować pozostałych wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów.

Wskazane powyżej stanowisko organu podatkowego zostało w całości potwierdzone przez NSA. Podobne stanowisko zostało wyrażone w wyroku NSA z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. Akt II FSK 1680/15.

Fundusz zagraniczny inwestujący w polskie spółki osobowe nie korzysta z prawa do zwolnienia podmiotowego – wyrok NSA z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II FSK 2912/15.

Rozstrzygana kwestia dotyczyła funduszu inwestycyjnego utworzonego na podstawie prawa holenderskiego. Fundusz nie posiadał siedziby, ani zarządu na terytorium Polski. W ramach prowadzonej działalności, zgodnie z prawem holenderskim, był uprawniony do podjęcia działalności inwestycyjnej na terenie Polski poprzez nabywanie lub obejmowanie papierów wartościowych, instrumentów finansowych lub innych praw majątkowych. W szczególności mógł zostać współnikiem polskich spółek kapitałowych lub współnikiem polskich spółek osobowych. W związku z tym zapytano, czy przychody osiągnięte przez przedmiotowy fundusz na terytorium Polski z udziału w spółce osobowej powinny podlegać zwolnieniu z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 10a Ustawy o CIT.

Zdaniem NSA inwestowanie lub nabywanie praw udziałowych przez fundusz zagraniczny w polskich spółkach osobowych nie mieści się w ramach dozwolonej działalności dla funduszy zagranicznych określonej w art. 6 ust. 1 pkt 10a Ustawy o CIT, zgodnie z którym, zwolnieniu z CIT podlegają instytucje wspólnego inwestowania, których wyłącznym przedmiotem działalności jest zbiorowe lokowanie środków pieniężnych, zebranych w drodze publicznego lub niepublicznego proponowania nabycia ich tytułów uczestnictwa, w papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe. W świetle art. 5 ust. 3 Ustawy o CIT przychód z tytułu udziału w spółce osobowej należy zaliczyć do kategorii przychodów z działalności gospodarczej. Fundusz zagraniczny będzie zatem uzyskiwał przychody z działalności gospodarczej w związku z udziałem w spółce osobowej. Prowadzenie działalności gospodarczej wykracza natomiast poza pasywne lokowanie środków finansowych, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10a Ustawy o CIT i tym samym uniemożliwia korzystanie ze zwolnienia przewidzianego w tym przepisie. NSA wskazał, iż przyjęcie odmiennego stanowiska skutkowałoby uprzywilejowaniem zagranicznych funduszy inwestycyjnych w stosunku do funduszy krajowych, które nie mogą inwestować w spółki osobowe.

Wskazany wyrok potwierdza linię orzeczniczą prezentowaną w powyższym zakresie przez NSA, a wyrażoną uprzednio w wyrokach z dnia 21 lipca 2017 r., sygn. Akt II FSK 1777/15 oraz z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt II FSK 2098/15.

NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE
– PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH

Do 1 stycznia 2015 r. zysk przekazany na kapitał zapasowy nie mógł być traktowany jako zysk niepodzielony w rozumieniu Ustawy o PIT – wyrok NSA z dnia 1 grudnia 2017 r., sygn. akt II FSK 3212/15.

W przedmiotowym wyroku NSA wskazał, iż na gruncie art. 24 ust. 5 pkt 8 Ustawy o PIT w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2015 r. w pojęciu „zysków niepodzielonych” nie mieściły się zyski przekazane uchwałą wspólników na kapitał zapasowy lub rezerwy. Zgodnie z nowelizacją wskazanego przepisu obowiązującą od 1 stycznia 2015 r., w przypadku przekształcenia spółki kapitałowej w spółkę osobową do kategorii zysków z udziału w zysku osób prawnych należy zaliczyć wartość zysków niepodzielonych oraz wartość zysku przekazanego na inne kapitały niż kapitał zakładowy w spółce przekształcanej. Do końca 2014 roku przepis mówił jedynie o zyskach niepodzielonych.

W związku z powyższych również obecnie występują liczne wątpliwości, co do tego, czy w stanie prawnym obowiązującym do końca 2014 roku zyski przekazane na kapitał zapasowy należy zaliczyć do kategorii zysków niepodzielonych. Orzecznictwo w tym zakresie nie jest jednolite.

NSA wskazał, iż w zamiarze ustawodawcy nowelizacja wskazana nowelizacja omawianego przepisu miała stanowić jedynie jego doprecyzowanie. Kwestia ta nie oznacza jednak, że nie stworzono w ten sposób nowego stanu prawnego. Zdaniem NSA, nowa wersja przepisu nie może wywoływać, wobec braku wyraźnego wskazania innych zasad w przepisach przejściowych, skutków w okresie przed wejściem w życie nowelizacji. Omawiana nowelizacja ma zastosowanie tylko wobec przekształceń, do których doszło po dniu 31 grudnia 2014 r. oraz zysków przekazanych na kapitał zapasowy lub rezerwy wypracowanych od dnia 1 stycznia 2015 r. Natomiast zmieniony przepis art. 24 ust. 5 pkt 8 Ustawy o PIT nie ma zastosowania do zysków, które były wypracowane do końca 2014 roku.

NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE
– PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG

Sprzedaż nieruchomości dotychczasowemu użytkownikowi wieczystemu – konsekwencje VAT – wyrok NSA z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt I FSK 1199/15.

Stroną w niniejszej sprawie była gmina, która zamierzała sprzedaż nieruchomości na rzecz jej dotychczasowego użytkownika wieczystego, w trybie ustawy o gospodarce nieruchomościami. W związku z tym wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji podatkowej w celu potwierdzenia, czy przedmiotowa sprzedaż stanowi odpłatną dostawę towarów rozumieniu Ustawy o VAT, a w konsekwencji podlega opodatkowaniu tym podatkiem.

Zdaniem organu podatkowego, sprzedaż nieruchomości na rzecz dotychczasowego użytkownika wieczystego jest w istocie przekształceniem prawa użytkowania wieczystego we własność nieruchomości, a zatem stanowi jedynie zmianę tytułu prawnego. W konsekwencji sprzedaż nieruchomości gruntowej, będącej w użytkowaniu wieczystym, na rzecz użytkownika wieczystego nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 Ustawy o VAT, ani żadnej innej czynności podlegającej opodatkowaniu VAT. Organ wskazał jednak, iż opłata związana ze zbyciem tego prawa, pomniejszona o kwotę wniesioną dotychczas tytułem użytkowania wieczystego, powinna stanowić podstawę opodatkowania według stawki VAT obowiązującej w dniu ustanowienia użytkowania wieczystego. Stanowi to bowiem element ceny związanej z uprzednim przeniesieniem władztwa nad przedmiotową nieruchomością.

Stanowisko organu zostało zaakceptowane przez NSA.

NAJNOWSZE ORZECZENIA I INTERPRETACJE
– PODATEK DOCHODOWY OD NIERUCHOMOŚCI

Prowadzenie przez współmałżonka działalności gospodarczej nie przesądza o kwalifikacji gruntu na potrzeby podatku od nieruchomości – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt SK 13/15.

Zgodnie z przedmiotowym wyrokiem art. 1a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie, w jakim umożliwia zakwalifikowanie gruntu podlegającego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez osobę fizyczną będącą jego współposiadaczem, jest niezgodny z Konstytucją.

Przedmiotowy przepis przewiduje, że użyte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych określenie „grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej” oznacza grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem budynków mieszkalnych oraz

gruntów związanych z tymi budynkami. W sprawie, która stanowiła podstawę do złożenia skargi konstytucyjnej, organy podatkowe oraz sądy przyjęły, że w przypadku, gdy jedno z małżonków jest przedsiębiorcą, to będące przedmiotem współposiadania grunty należy zakwalifikować jako grunty związane z działalnością gospodarczą. Dla uznania danego obiektu za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej nie jest konieczne wykorzystywanie nieruchomości na cele związane z działalnością gospodarczą, a wystarczy sam fakt jej posiadania przez przedsiębiorcę. Nie ma przy tym znaczenia, że drugie z małżonków nie prowadzi działalności gospodarczej.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zaskarżona regulacja ma zbyt szeroki zakres zastosowania, a brak wprowadzenia precyzyjnych kryteriów, pozwalających ustalić występowanie związku gruntu z prowadzeniem działalności gospodarczej przesądza o nieproporcjonalności ingerencji w konstytucyjne prawo własności.

Autor opracowania: r. pr. Łukasz Koc - Associate. Nadzór merytoryczny: adw. Agnieszka Soja - Partner.

KONTAKT**Agnieszka Soja**

adwokat
Partner

E: a.soja@spcg.pl
T: +48 12 427 24 24

Siedziba Kancelarii:
ul. Jabłonowskich 8
31-114 Kraków
T: +48 12 427 24 24
E: spcg@spcg.pl

Oddział w Katowicach:
ul. Warszawska 10
40-006 Katowice
T: +48 32 352 19 60
E: katowice@spcg.pl

Oddział w Warszawie:
ul. Złota 59
00-120 Warszawa
T: +48 22 244 83 00
E: warszawa@spcg.pl

Oddział we Wrocławiu:
ul. Więzienna 21/31
50-118 Wrocław
T: +48 71 722 42 10
E: wroclaw@spcg.pl